

gøre med, eller Love, som ere vedtagne, men tillige at søge ændret, hvad der frembragte Dunkelhed eller Tvetydighed eller en knudret Form, der gjorde det hele vanskeliggere at læse end nødvendigt. Jeg antager, at det navnlig vilde blive paa to Maader, en saadan Indgriben til Tider vilde kunne gøre sig gældende, for det første, ved at man skaffer Helheden større Overskuelighed ved en mere gennemført Leddeling i sproglig Henseende, for det andet, ved at man, hvor det ikke allerede er gjort, søger at udarbejde alle Enkeltheder til en saadan Klarhed, at ingen Misforstaaelse er mulig, altsaa ogsaa der foretager en Leddeling, ifølge hvilken ethvert Udtryk netop staaar paa sit rette Sted. Naar Udvalget saaledes efter bedste Skøn søgte at løse sin Opgave, er Flertallet sikkert paa, at der vilde kunne gøres en ikke ringe Nytte derved. Man har indvendt mod den Opgave, der er stillet Udvalget, at den var mindre forpligtende end den Opgave, andre Udvalg have, at det var for meget, der var overladt til et blot Skøn, at Udvalget altsaa kunde tage Love op eller lade Love blive liggende, alt efter som det selv syntes. Da det er en egen Opgave, der stilles dette Udvalg, maa denne Opgave selvfølgelig ogsaa løses ved Midler, som passe til den, og derfor er det ganske naturligt, at et saadant Udvalg kan være stillet noget anderledes end andre Udvalg. Alligevel vil jeg henstille, om det er ganske uden Eksempel, ogsaa ved andre Udvalg, der have med Realiteten at gøre, at det er Udvalget selv, som afgør, hvorvidt det skal gribe ind eller ikke. Mig forekommer det mere end en Gang, at have været Tilfældet, at et Udvalg, der har faaet en Sag overgivet til Drøftelse, ganske rolig har ladet Sagen hvile, fordi man mente, at vidererækkende Hensyn gjorde det mindre heldigt i det givne Øjeblik at tage den op. Paa samme Maade antager jeg ogsaa, at dette Udvalg vil komme til at virke, nemlig stadig saaledes, at det lader de væsentlige Hensyn være det afgørende og kun gøre det sproglige Hensyn gældende, hvor ikke væsentligere Hensyn derigennem kunde blive krævede. Man har endvidere indvendt mod det Forslag, som Flertallet stiller, at det foruden at give Udvalget ringere Forpligtelse tillige giver det en ringere Ret, idet det ikke maa stille selvstændige Forslag i Tinget, men kun har at henvende sig til de i Sagerne nedsatte Udvalg. Ogsaa det tror jeg er en ret naturlig Følge af den særlige Opgave, som her er stillet. Det, som er Meningen med dette Udvalg og med de Forhandlinger, som nu forhaabentlig føre til Nedsættelsen deraf, er i det hele taget at

virke saaledes allerede, hvor det forberedende Arbejde gøres, at Udvalgets Virksomhed bliver saa lidt nødvendig som mulig, ja helst bliver helt overflødig. Man gaar ud fra, at den Beslutning, Udvalget har foreslaaet at vedtage, vil føre til, at baade den ene og den anden Part forelægger sine Forslag i en Form, der staar mindre blot for Kritik, end det nu mange Gange er Tilfældet; og ethvert Skridt, som lykkes i den Retning, vil jo blive en Begrænsning af Sprogudvalgets Opgave og Arbejde, og det heldigste vilde, som sagt, være, om dette Udvalg blot ved at være til gjorde sig selv overflødig. Men dernæst tænker jeg mig ogsaa den Mulighed, at dette Udvalg mange Gange mere vil faa en underhaands Virksomhed end en egentlig officiel Virksomhed. Naar det bliver et Midtpunkt for de sproglige Bestræbelser her i Tinget, ville Forholdene maaste kunne udvikle sig saaledes, at man i Udvalgene under Udarbejdelsen af Endringsforslag f. Eks. konfererede med Sprogudvalget for derigennem lige straks og saa hurtig som muligt at naa til en Form, alle kunne være enige om, og undgaa Vanskeligheder i denne Retning paa et senere Trin. Man har altsaa som Regel fastslaaet, at det bliver de i Sagerne nedsatte Udvalg, som dette staaende Udvalg har at forhandle med. Man har derved ment at afvæbne de Indvendinger, som gaa ud paa, at der ellers let kunde komme Sammenstød mellem Ordførerne for disse to Sider af den samme Sag, den reelle og den sproglige. Hvor der intet Udvalg er nedsat, er det jo ganske naturligt, at man har ment, Sprogudvalget skulde have en Ret til at komme frem med sine Henstillinger ved 3de Behandling, hvor der ellers skal et særligt stort Antal Medlemmer til at stille Forslag — ved 2den Behandling er jo intet Medlem udelukket fra at stille Forslag; der behøves der jo for saa vidt ikke nogen som helst særlig Ret for et Udvalg som dette. — Endelig har man, for at sikre sig, at der ikke ved en Sags 3de Behandling i sidste Øjeblik skulde opstaa Vanskeligheder og Tvivl gennem Indstillinger fra Sprogudvalget, fra Flertallets Side forlangt, at der skal være Enighed, Enstemmighed i hele Udvalget, for at det skal kunne gøre Indstilling her. — De Begrænsninger, som det oprindelige Forslag har lidt ved Flertallets Behandling deraf, er da disse, at man i Stedet for en direkte Henvendelse fra Sprogudvalget til Tinget har sat en Forhandling med de i Sagerne nedsatte Udvalg, og at man i Stedet for de 5 Medlemmer, hvoraf dette Udvalg foresloges sammensat, indskrænker sig til 3 Medlemmer. Man har